

РЕШЕНИЕ

№ 1788

гр. София, 12.03.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 05.03.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Проданова

при участието на секретаря Детелина Начева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **10922** по описа за **2016** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 87 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на К. П. срещу Решение № 7586/31.08.2016 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при МС, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ е отхвърлена молбата ѝ за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е издаден в противоречие с материалния закон. Твърди се, че административният орган е изложил бланкетни мотиви, като не е обсъдил събраните доказателства и не е взел предвид обстоятелството, че обстановката в К., непрекъснато се влошава, което било видно и от приложените по преписката справки. Според оспорващия, той се е чувствал заплашен в страната си по произход, поради което я е напуснал. Изложени са доводи, че административният орган не е обсъдил личното положение на К. П. досежно възможността животът му да бъде поставен в опасност в страната му по произход, както и всички факти, свързани със обстановката в К.. По време на проведеното по делото открито съдебно заседание, оспорващият се явява лично и моли жалбата да бъде уважена.

Ответникът по жалбата председател на Държавната агенция за бежанците не се явява.

Пълномощникът му - юрисконсулт К. С., оспорва жалбата.

Участвалият в производството по делото прокурор, като представител на СГП счита жалбата за неоснователна.

Административен Съд С. – град, I отделение, 21 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и становищата на пълномощника на ответника и на представителя на СГП и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че с молба рег. № 868 от 29.02.2016 г. до Държавната агенция за бежанците К. П., гражданин на К., е поискал предоставяне на международна закрила. Производството е образувано с регистрирането му с регистрационен лист рег. № УП 919/25.03.2016 г. и е проведено в Регистрационно-приемателен център – С. по общия ред – чл. 72, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 70, ал. 2 от ЗУБ.

В проведеното с К. П. интервю заявява, че напуснала легално К. през месец август 2011 г. и със самолетен полет Д.-И. пристигнала в Турция, където останала до нелегалното ѝ влизане в Република България през месец август 2013 г. Чуждата гражданка мотивира молбата си за закрила с нейния чичо в К., който ѝ оказвал насилие и тормоз. При интервюто чужденката разказва, че израснала при нейния чичо, богатият член на фамилията и поради това поел финансовата издръжка за нейното обучение. Съобщава, че живяла при чичо ѝ в продължение на десет години - от 2000 г. до 2010 г. През първите пет-шест години живеела свободно в дома му и ходела на училище, а последните четири-пет години била затворена в една от стаите на неговата къща. Оспорващият споделя, че нейният чичо я използвал като своя жена и я изнасилвал многократно, а когато тя отказвала сексуални отношения той изпращал хора да я бият. Първоначално никой не вярвал на думите ѝ, тъй като нейният чичо плащал за образованието ѝ, но впоследствие всички разбрали какво се случва в неговия дом. Оспорващият споделя, че родителите ѝ не смеели да се възпротивят срещу случващото се, тъй като чичо ѝ бил богат и се ползвал с голям авторитет във фамилията. Докато била затворена в жилището на чичо ѝ родила син, който в момента се намира в К.. По думите на чуждата гражданка, когато нейният чичо я затворил в една от стаите на къщата му, сложил пазач, който ѝ носел храна и обслужвал нуждите ѝ. Заявява, че през месец март-април 2010 г. успяла да избяга от дома на чичо ѝ с помощта на пазача, който се смилал над нея. Оспорващият споделя, че до нейното заминаване от държавата ѝ по произход останала да живее в къщата на пазача, която се намирала в едно село на петдесет километра от [населено място]. Чужденката разказва, че именно пазачът ѝ помогнал да напусне К. и организирал пътуването ѝ до Турция. Според изявленията на чуждата гражданка заради нейните проблеми сестра ѝ С.-М. И. изпаднала в шок и се самоубила преди няколко години. Декларира, че не е имала лични проблеми с официалните власти в страната ѝ на произход и не е била арестувана, съдена или осъждана. Посочва, че не е членувала в политически партии или организации.

Видно от писмо № М - 6498 от 07.04.2016 г. на Директора на Специализирана Дирекция "М" – ДАНС, Агенцията не възразява да бъде предоставена закрила на К. П., в случай, че същият отговаря на условията по ЗУБ.

Преценявайки събраните в хода на административното производство доказателства, председателят на Държавната агенция по бежанците при Министерския съвет е намерил, че не са налице материално-правните предпоставки, предвидени в ЗУБ, за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут, поради което е издал оспореното решение.

Като доказателства по делото е приета справки № МД-882/15.07.2016 г. и №

МД-640/24.11.2019 г. относно състоянието на сигурността в К..

Административен Съд С. – град, I отделение, 21 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Решението на Председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС е било съобщено на К. П. лично на 25.10.2016 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 01.11.2016 г. /вх. УП 919/, т. е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 87 от ЗУБ. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

В производството и при постановяване на решението не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила. Кандидатът за закрила е била информирана при започването на производството за правата си, писмено ѝ е разяснена процедурата, по която се подават и разглеждат молбите за закрила, включително за организациите, към които може да се обърне за помощ и съдействие. Назначен е преводач на посочен от нея език и тя не е имала възражения по превода. Решението ѝ е връчено с участието на преводач. В съответствие с изискването на чл.41, ал.1, т.1 от ЗДАНС и чл.58, ал.7 от ЗУБ, е поискано и получено становището на ДАНС по молбата, като отговорът е, че агенцията не възражава на лицето да бъде дадена закрила, в случай, че са налице условия за това. Неоснователно е оплакването, че в решението били игнорирани изложените от молителката причини за напускане на страната. Напротив – обсъдени са наведените от нея твърдения за насилие от страна на чичо ѝ. Самото решение е издадено от компетентен орган по смисъла на чл. 75, ал. 1 от ЗУБ - председателя на ДАБ, спазена е предвидената в закона форма, актът съдържа всички изискуеми реквизити, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, предвидени в ЗУБ и АПК.

За да издаде оспореното решение, административният орган е приел, че К. П. не е доказал наличието на предвидените в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, предпоставки, поради което е отхвърлил молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. Според константната практика по подобни казуси молбите на гражданите на К. за предоставяне на закрила следва да бъдат разглеждани на индивидуален принцип. Като лица в потенциален риск се определят такива, свързани с международните сили и правителството на страната, хуманитарни работници и активисти за правата на човека, журналисти, цивилни лица, за които има съмнение, че подкрепят една или друга групировка, лица, изложени на риск да станат жертва на кръвна вражда, хора с различна сексуална ориентация, жени със специфични характеристики и т. н.

В оспореното решение са обсъдени подробно изтъкнатите от жалбоподателят К. П. доводи, касаещи търсеното право на закрила. Съдът, в настоящия му състав, не може да не се съгласи с аргумента, че оспорващият не е доказал твърденията си, че ако се завърне в К., животът ѝ ще бъде поставен в опасност. При проведеното интервю и пред съда не са ангажирани сигурни доказателства в тази насока. Жалбоподателят сочи, че не е имал проблеми, нито с официалните власти, нито с групи, стоящи извън контрола на правителството, при което животът му да е бил поставян в опасност.

Няма данни, да е бил арестуван или заплашван във връзка с изразяването на позицията си или заради своята раса, религия или етническа принадлежност. Оспорващият не твърди да е имал други проблеми и да е бил подложен на преследване, заради своята религия, политически убеждения или народност. Тя не е направила обосновани твърдения за осъществено спрямо нея преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително международни организации, като същите не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване. Жалбоподателят не е аргументирал наличието на основателни опасения от преследване по изброените в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ причини: раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална което не са налице субективния и обективния елемент за цитираната правна норма. Заявената от К. П. причина за напускане на К. е неотнормисимо и недостатъчно обстоятелство към искането ѝ за предоставяне на статут на бежанец.

Действително в чл. 8, ал. 5, т. 1 от ЗУБ се посочва, че действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, включително сексуално насилие. Същевременно обаче в чл. 8, ал. 3 от ЗУБ са изброени кои могат да бъдат субекти, извършващи преследване, а именно - 1. държавата, 2. партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или 3. недържавни субекти, когато може да бъде доказано, че субектите, посочени в т. 1 и 2, включително международни организации, не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване. От разказа на кандидатката става ясно, че единствената причина да напусне страната ѝ на произход е проблемът с нейния чичо. Налага се извода, че в случая се касае за проблем от личен, социално-битов и криминален характер, който е извън предметния обхват на ЗУБ. Видно от изявленията на К. П., тя не е имала лични проблеми с официалните власти в К. и не е била арестувана, съдена или осъждана. Не предоставя задоволително обяснение защо не е потърсила помощ и съдействие от камерунската полиция след бягството от дома на нейния чичо. Представените от нея снимки, направени с фотоапарат, не могат да се приемат за достоверно доказателство, тъй като не може да бъде установена нито тяхната истинност, нито лицата и събитията, които са изобразени върху тях. Декларира, че ангажирана и не съобщава да е имала проблеми религиозната ѝ принадлежност. Дискриминационни мерки, водещи до риск от преследване също не се установяват. Твърденията ѝ не съдържат информация за осъществено спрямо нея преследване и по смисъла на чл. 8, ал. 2 - 5 от ЗУБ, както и риск за бъдещо такова. По отношения на нея се установяват положителните предпоставки и липсват данни за отрицателни предпоставки по чл. 8, ал. 7 и 8 от ЗУБ. Дори да е имала в родината си някакви проблеми, то те не обуславят необходимостта от предоставяне на международна закрила по чл. 8 от ЗУБ.

Не са налице и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Според тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (СЕО) от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07, понятията „смъртно наказание“, „екзекуция“ и „изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание, наложени на молител в страната му на произход“, използвани в чл. 15, б. „а“ и „б“ от Квалификационната директива или чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ, обхващат ситуации, в които кандидатът за субсидиарна закрила е изложен на риск именно от конкретен вид посегателство. За разлика от това обаче посегателствата, формулирани в чл. 15, б. „в“ от Директивата, респективно чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, състоящи се от „тежки и лични

заплахи срещу живота или личността на молителя", обхващат по-общ риск от посегателства, а не на конкретни актове на насилие, тъй като заплахата е заложена в ситуацията на въоръжен вътрешен или международен конфликт. К. П. не прави твърдения за „смъртно наказание" или „екзекуция", не се установяват предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. Тя не е била принудена да напусне К. поради реална опасност от изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание от страна на субектите, посочени в чл. 9, ал. 2 от ЗУБ. Молителката изрично е заявила, че не е имала лични проблеми с официалните власти в държавата ѝ по произход.

След извършен детайлен анализ на актуалната обстановка в К. посредством приложените по преписката справки с вх. № МД-882/15.07.2016 г. и справка с вх. № МД-640/24.11.2019 г. на дирекция „Международна дейност" на ДАБ-МС, не се установяват и разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (СЕО) от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз от 30 януари 2014 г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл. 15, б. "в" от директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. От горесцитираните справки е видно, че въпреки някои проблеми със сигурността и спазването на човешките права, в К. не е налице въоръжен конфликт по смисъла, заложен в международното право. Наблюдават се спорадични изолирани инциденти вследствие на политически вълнения.

Предвид констатираната липса на личен елемент за търсената международна закрила се приема, че за молителката не са налице предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. За К. П. не съществува реална опасност от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1-3 от ЗУБ. Липсват данни за отрицателните предпоставки по чл. 9 ал. 4 и ал. 5 от ЗУБ.

По изложените съображения съдът намира, че жалбата, в частта, в която е отказано предоставяне на статут на бежанец следва да бъде отхвърлена.

Изложените обстоятелства мотивират съда да приеме, че в страната на произход на жалбоподателя има условия за сравнително безопасен и нормален живот, а причините за напускането на К. са с икономически генезис, който изключва предоставянето на хуманитарен статут по смисъла на ЗУБ.

По изложените съображения съдът намира, че на К. П. не следва да бъде признат хуманитарен статут, поради недоказани предпоставки за това. С оглед изложеното и като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение. Последното мотивира извод за неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена.

С оглед липсата на претенции за присъждане на разноски и по аргумент от чл. 81 ГПК, този въпрос съдът не обсъжда.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 21 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. П. срещу Решение № 7586/31.08.2016 г. на председателя на

Държавната агенция за бежанците при МС, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4, вр. чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен Съд на Република България.

СЪДИЯ: